

Д-ръ Никола Василяди.

Единъ отъ свѣтлитѣ образи на недавнашното наше минало е и Д-ръ Н. Василяди. И той е единъ отъ плеадата наши дарители по народната ни просвѣта, и той е живѣлъ съ съзнанието за своя дългъ къмъ отечеството си и неговия културенъ напрѣдъкъ. Само когато човѣкъ съзнава своя дългъ, казва Ж. Симонъ, е господарь на сждбата си; чрѣзъ дълга човѣкъ се възвеличава, въ него намира утѣха. И дѣйствително, Д-ръ Василяди, макаръ израсълъ и възпитанъ въ чужина — Ромжния, е билъ крѣпка, силна натура, здраво е чувствувалъ своя дългъ спрѣмо своята родина и смѣло може да кажемъ, че той достойно го изпълни. За жалость, обаче, животътъ и дѣлата на тоя родолюбецъ сж потънали въ забрава. Странно е, какъ до сега не се намѣри единъ неговъ приятель или почитателъ, който да му напише биографиченъ очеркъ, та да се изнесе крѣпкия образъ на Д-ръ Василяди прѣдъ българскитѣ поколения.

Башата на Д-ръ Василяди билъ родомъ отъ с. Гачевци, Габровско. Въ смѣтнитѣ врѣмена на турското робство той се прѣселилъ въ Ромжния, дѣто щастieto му поработило да стане богатъ човѣкъ. И той, като почти всички българи емигранти, милѣлъ за своята родина, като насаждалъ и култивиралъ тая обичъ и въ сърдцето на сина си Никола, който, благодарение на това, си останалъ добъръ българинъ и патриотъ и никога неговитѣ национални чувства не сж се подлагали на изкушение. Родилъ се Никола